

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 395/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 9Er/616/2013 z 30. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. mája 2022 doplnenou 31. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ navrhuje zrušiť namietané uznesenie a vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol okresným súdom 10. septembra 2013 poverený vykonaním exekúcie na vymoženie peňažnej pohľadávky. Sťažovateľ 27. decembra 2019 postúpil okresnému súdu návrh oprávneného na zastavenie exekúcie. Okresný súd o podanom návrhu nerozhodol. Uznesením okresného súdu č. k. 9Er/616/2013 z 15. januára 2021 došlo k zastaveniu tzv. starej exekúcie z dôvodu uplynutia rozhodnej doby podľa § 3 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“). Okresný súd sťažovateľovi náhradu trov exekúcie nepriznal z dôvodu, že sťažovateľ sám nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie.

3. Okresný súd namietaným uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že zákon č. 233/2019 Z. z. má povahu *lex specialis* k Exekučnému poriadku (ďalej len „EP“) a sťažovateľ nepostupoval podľa tohto zákona. K argumentácii sťažovateľa o predĺžení rozhodnej doby podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 233/2019 Z. z. okresný súd uviedol, že návrh oprávneného na zastavenie exekúcie nepredlžuje rozhodnú dobu stanovenú v § 4 zákona č. 233/2019 Z. z. a sťažovateľ nedôvodne očakáva rozhodnutie súdu o zastavení exekúcie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ považuje namietané uznesenie okresného súdu za arbitrárne. Poukazuje na skutočnosť, že o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie nebolo zo strany okresného súdu rozhodnuté. Súd opakovane a nelogicky prenáša vinu na sťažovateľa, že mal vydať upovedomenie o zastavení starej exekúcie, pritom na takýto postup zo strany sťažovateľa neexistoval zákonný dôvod, pretože okresný súd po nadobudnutí účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. naďalej rozhodoval o zastavení exekúcie na návrh oprávneného, a tak mu vo vydaní spomínaného upovedomenia bránilo ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) v spojení s § 3 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z., keďže sa rozhodná doba pre zastavenie starej exekúcie predĺžila. Sťažovateľ obdobne postupoval aj v iných veciach, v ktorých takmer všetky súdy rozhodli správne a exekúciu zastavili na návrh oprávneného.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

III.1. K namietanému uzneseniu okresného súdu:

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa o nezákonnom postupe okresného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 EP, ale predmetnú exekúciu zastavil v zmysle § 8 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z., pričom nevydanie upovedomenia o zastavení starej exekúcie sťažovateľom v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. okresný súd sankcionoval nepriznaním náhrady paušálnych trov sťažovateľovi. Za situácie, že okresný súd určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa zákona č. 233/2019 Z. z., bol okresný súd povinný postupovať podľa tohto zákona aj pri rozhodovaní o priznaní, resp. nepriznaní trov exekúcie súdnemu exekútorovi (sťažovateľovi). Zákon č. 233/2019 Z. z. má postavenie *lex specialis* k EP, čo znamená, že v oblastiach ním osobitne

neupravených sa použije EP ako *lex generalis*. Sťažovateľ v podaní z 20. decembra 2019, ktorým okresnému súdu predložil návrh oprávneného na zastavenie exekučných konaní, uviedol, že v súlade s dohodou o spoločnom postupe v exekučných veciach oprávneného z 20. decembra 2019 (ďalej len „dohoda“) uzavretou s oprávneným žiada okresný súd, aby zastavil označené exekučné konania (medzi nimi aj namietané konanie) bez rozhodnutia o trovách exekúcie. Zároveň zdôraznil, „že v doleuvedených exekučných konaniach sme Vám už zasielali Podnet súdneho exekútora na zastavenie exekučného konania, v ktorom sme vyčíslili trovy exekúcie, žiadame konajúci súd, aby o týchto trovách nerozhodoval, nakoľko podaný Podnet berieme späť“. Na základe uvedenej dohody sa oprávnený zaviazal uhradiť sťažovateľovi za každú exekúciu (z 394 neukončených exekučných konaní v prospech oprávneného, v ktorých pre nemajetnosť povinných nebola vymožená žiadna finančná suma), v ktorej sťažovateľ vypracuje návrh na jej zastavenie (na základe udeleného súhlasu oprávneného ich sťažovateľ vypracuje, oprávnený podpíše a sťažovateľ následne odošle príslušnému súdu), paušálnu odmenu vo výške 39 eur bez dane z pridanej hodnoty, ktorá mala predstavovať úplnú a finálnu náhradu trov exekúcie a jej vyplatením sa sťažovateľ vzdal nároku na náhradu akýchkoľvek ďalších trov v týchto exekučných konaniach.

7. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie v zákonnej lehote, okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol, že nemá nárok na náhradu trov exekúcie. Zákon č. 233/2019 Z. z. zároveň neupravuje iný spôsob, ktorým by umožňoval okresnému súdu priznať súdnemu exekútorovi nárok na náhradu paušálnych trov exekúcie, ak súdny exekútor sám nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie spolu s výzvou na úhradu paušálnych trov exekúcie v zákonnej lehote. Ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“) odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

8. Nad rámec uvedeného je potrebné uviesť, že samotný návrh oprávneného na zastavenie exekúcie bol na okresnom súde podaný niekoľko dní predtým, ako nadobudol účinnosť zákon č. 233/2019 Z. z. (od 1. januára 2020). Sťažovateľ ako osoba znalá práva si musel byť vedomý, že účinnosťou zákona č. 233/2019 Z. z. mu zákonodarcu poskytol možnosť zastaviť starú exekúciu aj bez ingerencie okresného súdu. Jeho súčinnosť s okresným súdom by sa v tomto prípade obmedzovala iba na doručenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie v zmysle § 7 ods. 2 druhej vety v spojení s § 8 ods. 1 druhou vetou zákona č. 233/2019 Z. z. Pokiaľ oprávnený prejavil svoju vôľu zastaviť namietané exekučné konanie návrhom na zastavenie exekúcie, mohol sťažovateľ tento návrh na zastavenie exekúcie predložiť okresnému súdu, čo v tomto prípade aj urobil, alebo vzhľadom na právnu povahu zákona č. 233/2019 Z. z. ako *lex specialis* mohol aj napriek podanému návrhu na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 EP sám zastaviť exekúciu.

III.2. K čl. 48 ods. 2 ústavy a postupu okresného súdu:

9. Ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu sa obmedzuje na opis toho, že okresný súd do dnešného dňa nerozhodol o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie. Z toho sťažovateľ vyvodzuje porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný, ktorých práv

sa exekúcia týka, a súdny exekútor je štátom poverenou osobou na vykonanie exekúcie. Nečinnosťou okresného súdu, ktorá sa prejavila v tom, že okresný súd exekúciu nezastavil, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa ako súdneho exekútora podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto je ústavná sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená [§ 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu